ВЕЧІР

Ось вечір знов. Заплющує повіки
Безсилий день. І знову, знову сам.
Так треба ніжности, так треба, щоб навіки
Удвох молитися вечірнім небесам.

Вже ніч накреслює прозоро-сині тіні,
Вже зорі глянули. І сяє, сяє тьма.
І знаю, що десь ти, в такім, як я, тремтінні,
Зідхаєш і мовчиш, і молишся сама.

І знаю, знаю ще, що ніжности такої
Нам різно не знести в обіймах самоти.
І не втопити нам її в оцім спокої,
Коли земля злилась з безмежжям висоти.

І знаю, що життя — це тільки ці хвилини
Хвилини вічности. І знаю: ти — одна.
І іншої нема. Прогаю і пролине
В цій лагоді ясній, в цій тишині без дна.
1925